

NĚCO JINÉHO: MIROSLAV KOVÁŘÍK

Na počátku příběhu Mirka Kovářika objevíte politické průšvihy. Po „Vítězném únoru“ byl vyhozen ze střední školy za vydávání vlastního časopisu, později díky otci dostudoval na pedagogickém gymnáziu. Z dob studií si nese své celoživotní téma, kterým je a bude poezie. „Začal jsem číst a psát básničky a hlavně je přednášet. A tohleto ve mně vytvořilo tu pozdější inklinaci k poezii jakožto k životnímu – snad to nevyzní pateticky – „údělu“. Literatura z druhého břehu byla zakázané ovoce, což na tom bylo krásné. Co může být pro mladýho člověka krásnějšího, než dělat něco, co se jakoby musí držet v tajnosti, a věřit tomu? V Praze padesátých let jsem potkal lidi stejně naladěné jako já,

dokonce jsme měli takový „literární salón“. Vedla ho stará pani, bývalá operní pěvkyně v německém divadle, nicméně ze starého rodu Nejedlých, kam patřil i Rudej děda Zdeněk Nejedlý. Ta pani se znala s Kafkou a Maxem Brodem... To byla moje universita. Když jsem si potom konečně v šedesátých letech udělal aprobaci a stal se tedy tím profesorem, zjistil jsem, že to všechno už vím – a někdy možná lépe než přednášející.“ Jenže k čemu je salón v Praze, když máte jako učitelský elév umístěnku do Lomu u Mostu? Naštěstí existoval ochotnický soubor *Jitřenka* v nedalekém Litvínově. Z fanouška se stal člen, a něco později člen litvínovského *Divadla hudby a poezie* a v roce 1962 zakladatel *Docela malého divadla*. V šesti letech jeho existence zde byly inscenovány výborné poetické pořady, hostovaly tu téměř všechny významné soubory té doby, poprvé zde zazněla poezie Václava Hraběte, jehož dílo Mirek Kovářik vlastně objevil. Rok 1968 však znamenal pro divadlo konec. „Rozhodl jsem se, že budu přednášet poezii jako profík. Začal jsem se živit tím, že jsem jezdil po školách s takzvanými komponovanými pořady. Ze začátku i za honorář 120 korun. A do toho přišla Porta, která mě zajímavým způsobem vlastně podržela při životě.“ Mirek Kovářik konferoval nezapomenutelné večery od roku 1967 do 1991, s jedinou přestávkou v roce 1987. „Moje dilema bylo – jak já k tomu přijdu: že ten širák mi nic neříká, že tu Portu prožiju v hotelu, že jsem za to i trochu placenej? Ale na druhý straně: jak jsem byl šťastnej, že můžu říkat jeden večer *Ferlinghettiho*, druhý večer *Kainara*, třetí večer *Hraběte*... Nejkrásnější bylo chodit po těch šatnách a tam si říkat: co budete zpívat, co mám o tom říct já, a tak. Takhle jsem se sprátelil se stovkama sprázněnejch duší. Byla to radost. Country kapely mně připadaly, že jsou nejkompaktnější jako společenství. Pak byli folkaři, takoví ti, co měli téma: jsem tady já a můj svět, který je strašně důležitý...“ V současné době Mirek Kovářik připravuje v Českém rozhlasě tříhodinová nedělní *Dobrá jitra* a čtvrtěční hodinu mladé poezie *Zelené peří*, což byl původně pořad, který 17 let uváděl jako živá vystoupení v klubu Rubin. Konferovat jezdí spíš výjimečně. „Vždycky budu jezdit tam, kde má svoje místo i poezie: to jsou Prázdniny v Telči a Zpátky do Třeboně. Hudby se nevzdávám, protože to, oč usiluju je vlastně takový zvláštní melodram. To znamená, že někdo hraje, předem danou nebo improvizovanou hudbu a báseň se s tou hudbou spojí.“ V Telči Mirek Kovářik chybí málokdy. Posledních několik let

vystupoval z dačickou ATheOnou na dvorku Lidušky, pod Liduškou nebo na terase. Dnes jsme chtěli zkusit prostor ve věži, ale přece jenom to chce hvězdy a měsíc, volně nebe. „Já se tvrdošjně snažil prosadit poezii pro ten amfiteátr. Musel jsem na to lidi přivykat postupně, ale pak když těch třicet tisíc lidí ztichlo při mé recitaci, tak jsem si říkal, že to je to nejúžasnější. Opravdu jsem od té doby nic takového nezažil.“ Podle F&C Skřítek

Dnes v noci nás čeká Ginsberg, Ferlinghetti, Hrabě, samozřejmě *Terestris* a *Babička po pitvě*, a především vzpomínka na nedávno zemřelého básníka Miroslava Holuba. Jako již stálý host Mirka Kovářika přijel Radek Bláha a jako host zvláštní přijede ze Strmilova básník Zeno Kaprál. Jako čtvrtý účinkující vystoupí, či lépe řečeno vyjde, těsně poúplňkový měsíc.

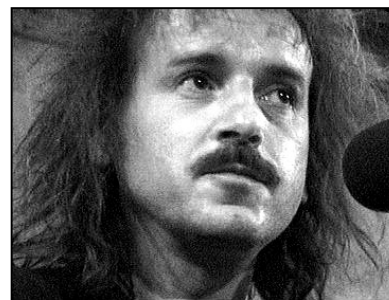
Neděle 9.8.98

Javorový

Z P R A V O D A J

VČERA: MASOŽROUTÍ SMRŠT

Okousán, až o hlodán jsem dopadl včera večer na zámku při hostině masožroutů. Vlastním tělem jsem bránil vstupu rozvášněných masomilců do "uličky lásky" (k masu) a čekal, až tata Javor mávne a spustí tím hody (kolečko salámu na každého). Vlnící se hladový dav hrozivě mručel, když se začátek neustále oddaloval, neboť Javor na pódiu přidával a jeho tata nechtěl začít před skončením koncertu. A pak to vypuklo - rej masných úst a produktů masokombinátu Martinov. Tak až do potud jsem opsal svůj článek z loňska, protože to letos vypadalo stejně. Tradiční masový happening,

založený před pěti lety Lubošem Javůrkem a Vlastou Redlem jako recesistická protiváha Dne zdravé výživy. "Nejlepší to bylo poprvé. To lidi jen tak chodili, překvapeně pokukovali a když si vzali, tak poděkovali," vzpomínali včera masokombinátníci. Někdo popadne hrst salámů a je spokojen, mnozí, kteří přišli opravdu na koncert, po jeho skončení vycházeli a divili se: „Tady se něco rozdává?“ Měli smůlu. Za slabou čtvrt hodinku byly kilogramy masa a uzenin sporařány, tata Javor sbalil krám a basta fidli až do příště. Snad chuť uzenin nepřebila chuť koncertu a Vlastovy „huslíčky“ doznívaly v hlavách až do rána. Možná včera byl šťastnější ten, kdo se přejezdil písniček, než ten s kolečkem salámu na jazyku. SkříteGoGo

MLADÍ A NEKLIDNÍ V SOKOLOVNĚ

To byla bomba. Dixieland, ale jakéj?! Parádní!! Tedy on to nebyl zase tak úplně dixieland, taky folk a rock n' roll, sem tam i polka se vyskytla, prostě byla to taková všehochuť vynikající muziky, ve které byl vždy ten dixík schovaný. Prostě nářez, odpich, drive, nebo jak se to učeně jmenuje, měli v sobě Mladí a neklidní ještě více, než jejich předchůdci Nadoraz, ze kterých se transformovali. Díky prázdnějšímu sálu se tančilo jako o život, seděl jen ten, kdo už zrovna nemohl a pak taky tata Javor, který tvrdil, že by ho tempo zabilo. Lahůdkou byla bluegrassová vypalovačka, kterou, když prý slyšel Míša Leicht z Copu, tak se opotil až na kytaru. A úplným šrapnelem byl folkový rap na texty notoricky známých folkových písní. No, jen si to zkuste, třeba na Nohavicu. Takže všichni se bavili a byli spokojeni, akorát Medvěd se zlobí. Na lidi, že jich přišlo málo. „Vy trubky, jpojdte do sokolovny, oni jsou tam sami,“ agitoval v baru na intru Javor. Udělali jste chybu, ale můžete ji napravit při nejbližší tancovače (11.8. Semtex a Křupani 12.8.). GoGo

Vztahy nejsou jakými se zdají být

Abychom zabránili neštěstím a omylům, uveřejňujeme teorii, která vykvetla z drbů a pomluv: Když spolu dva lidi leží na jedné posteli, tak to ještě neznamená, že spolu spí. Když se drží za ruce, tak to neznamená, že spolu chodí. Prostě se mají rádi. Tak to nepřehánějte!!! V.I.

Nocturno: Mirek Kovářik a hosté vystoupí po koncertě na terase zámku!

VELKÝ INFORMÁTOR

■ **Martina:** „Já už jsem asi tři dny neměla teplý jídlo.“ **Gekoň:** „Chceš jabko? Já si je nechávám ohřívat v autě.“

■ Tomáš pobíhá po náměstí a křičí na Medvěda: „Poberto, poberto!“ Medvěd přemýšlí, co kde ukradl. Tomáš nasedá do auta a mizí. Přichází několik pořadatelek: „Medvěde, máš nás pobrat. My jsme se k Tomášovi už nevešly.“

■ Diana Petra Stolaře není Češka a některé její překlady jsou kouzelné. Tak třeba Dead Man (Mrtvý muž) je prostě „mrtmen“.

■ Důkaz o vtípnosti Inky z informací. **Inka:** „Uklid'te si ty housle.“ **Devítka:** „To je kytara.“ Nejvtípnější na tom je, že to byla basa.

Vlastínové divadlo

Ukázkový příklad jak existovat na Prázdninách v Telči: Vlasta si našla proutěný vozíček a poprosila tatínka, aby ji vyklopil na telčském náměstí. Pak už stačí jen sehnat světlo a může se hrát se stíny. Všechno je improvizované. Lidi si Vlasta sehnala až tady v Telči a bez nich by to asi nešlo (jen by to možná šlo hlasitěji). Pro mě byly překvapením jak barevné stíny (loutky z průsvitných papírů vlisovaných do fólie) nebo nádherně propracované loutky s pohyblivými rukama (černou barvou natřená krajka). Stačí jen pár nápadů a můžete, tak jako Vlasta, sedět ráno před štábem a počítat drobné.

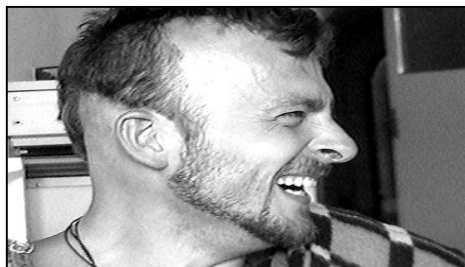
Divadlo opuštěných otců

Herc Marek Sýkora přijel do Telče s loutkovým divadlem na skládacím kole. Mohli jste ho vidět včera i dnes večer před zámkem. Zítřka v 18:00 pak na tábořišti u Roštýna vystoupí Divadlo opuštěných otců, které mimo jiné předvádí drezúru dětí a plyšových hraček.

Divadlo V Pytli

Když jsem včera viděl vyholeného Petra Stolaře, zabaleno do deky a s pokličkou v ruce, netušil jsem, že vidím samotného Williama Wallace čili vzpurného Skota. William Stolař spolu s několika nadšenci

přivezl do Telče nevidanou věc: živé klipy. V podstatě jde o velmi (ale opravdu velmi) vzdálené příbuzné Honzy Medvěda (který je lední a tak nemohl hrát přes den, aby se neroztekla). V noci kvůli přízni počasí uvidíte představení Divadla V Pytli na pódiu na náměstí (po hlavním koncertu). Představení je

„takový remember na začátky všech osad, igelit a tak“. Williamův kostým a úprava vlasů je pozůstatkem z dětského tábora, kde hrdě bojoval se stodvaceti dětmi proti Angličanům proradného Edvarda Skotobijce. Jednou z atrakcí divadla je i živý papírový kůň, kterého jste určitě nepřehlédli už odpoledne. V redakci pak vznikl další projekt divadla: William Stolař (první foto) se vsadí, že nebude rok pít (tj. chlastat) a Jirka Balů (druhé foto) nebude prý rok kouřit. Otázkou je, o co se vsadí. A protože dvojice zažila už leccos, není vůbec lehké vymyslet něco drsného (sázku o deset litrů fernetu po krátké diskusi zamítli). Proto, pokud máte nápad o co drsného by se tito dva odvážlivci (prý je abstinence stejně zabije, už teď jsou mírně deformováni) mohli vsadit, dejte jim vědět hned po nočním představení. Skř

HUDBA JAVORŮ

„Javory jsou hlavně o tom pozitivním, takové pohlazení, aby se člověk ještě víc nefrustraval.“

Petr Ulrych

A tak dnes večer nám Javory zahrají a pohladí nás na duši, ale bude to i o tom smutnějším, o životě, o nás, ale i o jiných starostech a bolístkách. S Dalíkem Štruncem na cimbál, Petrem Surým na basu a Josefem Ondřejem na housle, alternujícím s Katkou Štruncovou. Hudební orientace posledního alba se z původního folklórního moravského zdroje otočila trochu směrem na východ, směrem k židovské muzice, nebo i Balkánu. V přípravě je nahrávka *Nikoly Šuhaje Loupežníka* v retrospektivní podobě, kde by měly zaznít věci jako třeba židovské písničky, chasidské a ukrajinské, které tam dříve být nemohly. Javory plánují i koncerty s Teagrassem. V souvislosti s příklonem k Východní teorii se říká, že mezi Čechami a Moravou prochází jakási evropské hudební rozvodí a že moravské písničky mají blíž někam do Uher nebo na Balkán než k českým lidovkám. Asi je to i pravda, vždyť když si poslechnete pražského folkového zpěváka a třeba Nohavicu, tak ten rozdíl v melodice tam je znát. A tak se budeme dnes večer s Javory obracet na východ, zpívat si a koukat se na hvězdy. Podle F&C Puntík

Písničkář Jirka Zip Suchý přijel na včerejší koncert s textařem Milanem Jablonským. K hraní se letos nenechal přemluvit. Takhle jsme ho pro Vás zachytili na nádvoří zámku. Zavzpomínal si na někdejší pořadatelky a v noci zase tiše zmizel.

HANA A PETR ULRYCHOVI

13HP (1970), Hej dámy, děti a páni (1971), Nikola Šuhaj Loupežník (1974), Hana & Petr (1974), Meč a přeslice (1976), Pojďte dál (1976), Ententýny (1979), Zpívání (1982), Zpívání při vínečku (1983), Bylinky (1985), Příběh (1987), Tichý hlas (1989), Odyssea (1990), Cestou k tichému hlasu (1991), Bílá místa (1993), To nejlepší s Javory (1994), Zpívání (CD verze, 1995), O naději (1997)

ČTYRLÍSTEK

Čtyrlístek je telčická skupina, která se orientuje především na spirituály, ale i na vlastní tvorbu. Jsou zdatnými instrumentalisty a zpěváky. Setkají-li se dva zpěváci, kterým to spolu ladí, je to prý vzácnost, setkají-li se tři, je to malý zázrak a v tomto případě se to povedlo hned pětinasobně. Výrazné jsou hlavně vokály Lenky Bláhové a Martina Matzeka. Loni Čtyrlísti vydali své první CD *Vidím to černě* (jeden rekord – z dvanáctistránkového bookletu zabírají devět stran sponzoři), o kterém recenzenti tvrdí, že až tak černě to nevidí.

9 DEVÍTKA 9

S "poloviční" devítkou jsme se už setkali na Žalmanově koncertě (Jindřiška a Honza). Nehraje jich devět, jak by se z názvu kapely dalo čekat, ale hrají ve čtyřech a to ve složení: Honza Brož (kapelník a otec zakladatel), Jindřiška Petráková (krásná zpěvačka), a bráchové Tomáš (kytara) a David (kontrabas) Hofrichterovi. Na celé tvorbě Honzy Brože je patrný vliv všeho, co se prohnalo domácí tramskou scénou 70. a 80. Let: Nedvěd, Žalman a tím vlastně Peter, Paul & Mary, New Christy Minstrels, Hoboes... Nejde ale o žádné kopírování někoho. Devítka se nám líbí a těšíme se na dnešní koncert, kde uslyšíme i písničky z jejich staré desky *Ještě se střílí* a nové desky *Pierot*. Podle některých vůbec nevypadají na členy trampfolkové skupiny. Sami si druhé desky cení více než první, protože ji ještě mohou poslouchat.